

Sygn. akt V Kz 905/20

VI K 1200/18

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2020 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Damian Krakowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Piotra Sobczyńskiego

po rozpoznaniu w sprawie **L. D.**, syna E. i J. z domu G., urodzonego dnia (...) w Ł.,

oskarżonego o czyn z art. 279 § 1 k.k. i in.

z zażalenia prokuratora i przy jego sprzeciwie co do zmiany środka zapobiegawczego co spowodowało wstrzymanie wykonalności postanowienia

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 7 października 2020 roku

w przedmiocie zmiany tymczasowego aresztowania na poręczenie majątkowe

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 października 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oznaczył dalsze stosowanie wobec L. D. tymczasowego aresztowania do dnia 15 marca 2021 roku z tym zastrzeżeniem, że tymczasowe aresztowanie ulegnie zmianie na poręczenie majątkowe z chwilą złożenia w terminie do dnia 30 października 2020 roku kwoty poręczenia 100.000 zł na konto sum depozytowych Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi.

W dniu 12 października 2020 roku wpłacono kwotę poręczenia (k. 10486).

Na postanowienie zażalenie wywiódł prokurator, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na wyrażeniu poglądu, iż dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania z zastrzeżeniem zmiany na poręczenie majątkowe zabezpieczy prawidłowy tok procesu w stopniu porównywalnym z tymczasowym aresztowaniem, podczas gdy całokształt okoliczności przedmiotowych oraz podmiotowych zarzucanych i przypisanych oskarżonemu w wyroku Sądu z dnia 7 października 2020 roku czynów, ich ilość oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości w pełni uzasadniają obawę matactwa, ucieczki lub ukrywania się oskarżonego.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę wydanego postanowienia poprzez uchylene zawartego w nim zastrzeżenia o zmianie tymczasowego aresztowania.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie był zasadny zarzut poczynienia przez Sąd a quo błędnych ustaleń faktycznych co do zabezpieczenia przez poręczenie majątkowe prawidłowego toku postępowania.

Przypomnieć wypada, że zgodnie z brzmieniem art. 258 § 4 k.p.k., decydując o stosowaniu określonego środka zapobiegawczego uwzględnia się rodzaj i charakter obaw w skazanych w art. 258 § 1 - § 3 k.p.k., przyjętych za podstawę stosowania danego środka oraz nasilenie ich zagrożenia dla prawidłowego przebiegu postępowania w określonym stadium.

Wraz z upływem czasu początkowe podstawy stosowania tymczasowego aresztowania stają się coraz mniej „istotne”, a sądy powinny opierać się na innych „istotnych” i „wystarczających” podstawach uzasadniających dalsze pozbawienie wolności (postanowienie SN z 28.11.2017r., WZ 21/17, Lex 2401843, I.A. przeciwko Francji, wyrok ETPCZ z dnia 23 września 1998 r., Zbiór Wyroków i Decyzji 1998-VII, s. 2979, § 102 oraz L. (...)przeciwko Włochom [WI], skarga nr 26772/95, § 153, ETPC 2000 IV).

Ciężar zarzutów nie może sam w sobie stanowić uzasadnienia dla stosowania tymczasowego aresztowania przez długi okres (I. (...) przeciwko Bułgarii, skarga nr 33977/96, §§ 80–81, 26 lipca 2001 r. oraz M. (...) przeciwko Polsce, skarga nr 13425/02, § 49, 4 maja 2006 r.).

W stanie sprawy L. D. jest tymczasowo aresztowany od dnia 12 czerwca 2017 roku, a więc przez okres ponad 3 lat i 4 miesiące. Okres rzeczywistego pozbawienia wolności jest już zbliżony do odbycia przez L. D. połowy orzeczonej nieprawomocnie kary (7 lat pozbawienia wolności). Dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania mogłoby być poczytywane jako antycypacja kary.

Po 76 miesiącach stosowania tymczasowego aresztowania trudno przesądzać, aby obawa przed surową karą miałyby skłaniać 64-letniego, obciążonego różnymi schorzeniami oskarżonego do ucieczki i ukrywania się. Zważywszy, co wskazano wcześniej, że L. D. odbył prawie połowę nieprawomocnie orzeczonej kary.

Decyzja o tymczasowym aresztowaniu nie może być podejmowana automatycznie (R. A. Stefański, w: R. A. Stefański, S. Zabłocki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz do art. 167-296, Warszawa 2019, s. 1011).

Z pola widzenia nie można tracić tego, że obszerny materiał dowodowy został zgromadzony już w stadium postępowania przygotowawczego i zgodnie z zasadą bezpośredniości ponownie odtworzony i uzupełniony przed Sądem. Zmalało tym samym ryzyko destabilizacji prawidłowego toku postępowania odwoławczego, w którym niedopuszczalne jest prowadzenie na nowo przewodu w całości.

Zasadne jest przy tym twierdzenie Prokuratora, iż poręczenie majątkowe nie zabezpieczy prawidłowego toku postępowania karnego „w stopniu porównywalnym z tymczasowym aresztowaniem”. Uwadze skarżącego uszedł jednak fakt, iż Sąd jest obowiązany stosować środek wystarczający dla zabezpieczenia prawidłowego biegu procesu nie zaś najbardziej dolegliwy. Zasada minimalizacji polega wszak na tym, że nie stosuje się tymczasowego aresztowania, gdy dla zabezpieczenia procesu wystarczające jest zastosowanie któregoś z nieizolacyjnych środków zapobiegawczych (K. Eichstaedt, w: D. Świecki (red.), Meritum Postępowanie Karne, Warszawa 2019, s. 663).

Dostrzec także należy, iż oskarżonemu przypisano ciąg przestępstw przeciwko mieniu, nie zaś zdrowiu czy życiu, co mogłoby uzasadniać tak długie stosowanie tymczasowego aresztowania.

Zdaniem Sądu suma poręczenia jest na tyle wysoka, że możliwość orzeczenia jej przypadku będzie motywować oskarżonego do powstrzymania się od utrudniania postępowania.